

Arrest

nr. 269 907 van 17 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 12 juni 2021 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 10 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 268 838.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 augustus 2021 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [S.H.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62, § 2, 74/13 en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

NATIONAAL RECHT:

Artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° [...]» [...]

Artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.» [...]

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginself.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4 ; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking

ontberen (HJEU 15 juli 1964, *Costa/E.N.E.L.*, 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, *Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal*, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

Verzoekende partij kwam als asielzoeker België binnen. Er is geen wettelijke bepaling die verzoekende partij als asielzoeker verplicht over een geldig paspoort met geldig visum of verblijfsdocumenten te beschikken.

Verzoekende partij werd in haar asielaanvraag afgewezen maar kon niet terugkeren naar India omdat zij aan verschillende medische aandoeningen lijdt waarvoor zij verschillende regularisatieaanvragen om medische redenen indiende.

Verzoekende partij diende een eerste regularisatieaanvraag om medische redenen op 30 augustus 2011 die verklaarde verwerende partij eerst per 19 juli 2012 onontvankelijk om dan de beslissing tijdens het beroep voor uw Raad in te trekken. Uw Raad verklaarde bijgevolg in haar arrest nr. 102.412 van 6 mei 2013 dat het beroep zonder voorwerp was geworden.

De voorlaatste regularisatieaanvraag om medische redenen die [...] verzoekende partij op 19 oktober 2020 indiende werd door verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch formulier niet aan het laatste model beantwoordde. Tegen deze beslissing werd voor uw Raad beroep ingediend. Uw Raad bevestigde in haar arrest nr. 255.334 van 31 mei 2021 deze beslissing van verwerende partij.

Op 31 mei 2021 vernietigde uw Raad bij arrest nr. 255.335 het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij is dakloos en berooid en overleeft dankzij naastenliefde en noodleniging door Le Clos - ASBL L'Ilot aan daklozen en minimum medische verzorging van haar medische aandoeningen.

Verzoekende partij is hierdoor niet in staat zichzelf te onderhouden en in minimum menselijke waardigheid te leven die door de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd garanderen laat staan gevolgd te geven aan de bestreden beslissing of eenmaal teruggekeerd haar noodzakelijke medische verzorging te betalen.

De bestreden beslissing schendt hiermee kennelijk de absolute meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen in het bijzonder artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (RVS 29 mei 2018, 241.625, §§ 6-10; RVV 23 februari 2017, nr. 182.751).

Nergens uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt of enig onderzoek of overweging daaromtrent werd gemaakt.

De enkele motivatie: «Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.» kan dus niet als draagkrachtige motivering volstaan.

De lagere ingeroepen rechtsnormen in casu artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die al of niet een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen zoals supra werd toegelicht en met hogere rechtspraak werd onderbouwd, en hier integraal als herhaald dient te worden beschouwd.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met de hiervoor besproken positieve verplichtingen van verwerende partij.

Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven: «er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM.» (RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3). «Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM.» (RVV 30 juli 2013, nr. 107.734, § 3.2).

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen om de bestreden beslissing niet te motiveren omtrent de kwetsbare toestand van verzoekende partij zijnde de onmogelijkheid zichzelf te onderhouden en in minimum menselijke waardigheid te leven zoals door de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd worden gegarandeerd, te reizen of eenmaal teruggekeerd haar noodzakelijke medische verzorging te kunnen betalen, en deze gewichtige redenen zijn ook niet voorhanden terwijl de artikelen 74/13 en 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zich ertegen verzetten de bestreden beslissing aan verzoekende partij in voornoemde omstandigheden af te leveren.

Om deze en voorgaande redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 74/13 en 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers geduïd dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Hij heeft hierbij nader uiteengezet dat hij vaststelde dat

verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verder impliceert de formele motiveringsplicht niet dat verweerder steeds dient uiteen te zetten waarom hij meent dat allerhande internationale verdragen geen beletsel vormen om een beslissing te nemen. Deze motiveringsplicht verplicht hem er slechts toe duidelijk weer te geven op basis van welke feitelijke en juridische argumentatie hij meent een beslissing te kunnen nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer specifiek uit een administratieve nota die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld, blijkt dat verweerder wel degelijk de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verweerder heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen ook een ambtenaar-geneesheer aangesteld en deze heeft in zijn advies van 10 augustus 2021 uitdrukkelijk gesteld dat de door verzoeker aangebrachte medische attesten niet toelaten te besluiten dat hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst of die tot gevolg kan hebben dat hij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat met zijn kwetsbare (medische) toestand geen rekening werd gehouden. Hij brengt ook geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer niet deugdelijk is.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591) verweerder geen bijkomende (uitdrukkelijke) motiveringsplicht oplegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf moet blijken dat een onderzoek naar zijn kwetsbare toestand werd gevoerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Door voor te houden dat hij zichzelf niet kan onderhouden en dat hij niet met een minimum aan menselijke waardigheid zal kunnen leven en dat hij hierdoor niet in staat is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten of om, eenmaal teruggekeerd, in zijn land van herkomst de noodzakelijke medische verzorging te betalen, toont verzoeker niet aan dat hij in India zal worden onderworpen aan een behandeling die van dien aard is dat zou kunnen worden gesproken van een foltering of van een onmenselijke of vernederde behandeling of bestraffing. De Raad neemt hierbij mee in aanmerking dat, zoals reeds gesteld, een door verweerder aangestelde controlearts, voor de bestreden beslissing werd genomen, heeft vastgesteld dat de medische zorgen die verzoeker behoeft ook in India beschikbaar en toegankelijk zijn. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht welke gezondheidsproblemen verzoeker heeft, en welke precieze behandelingen zijn vereist. Deze arts heeft vervolgens, op basis van bronnenmateriaal, vastgesteld dat verzoeker in India de nodige zorgen en medicatie kan verkrijgen. Er werd bovendien ook opgemerkt dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om hem bij te staan bij het vinden van activiteiten die hem moeten toelaten een inkomen te verwerven.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker door gebruik te maken van de omkadering waarop hij een beroep kan doen niet bij machte zou zijn zelf in zijn onderhoud te voorzien en de nodige medische zorgen te genieten in India.

De Raad wijst er verder op dat ook artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570) verweerder geen bijkomende (uitdrukkelijke) motiveringsplicht oplegt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker van het leven wordt beroofd en dat verweerder artikel 2 van het EVRM – dat voorziet in de bescherming van het recht op leven – heeft geschonden.

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM zet verzoeker niet uiteen waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, daarenboven niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.2.6. Er kan verder niet worden ingezien hoe verweerder door de bestreden beslissing te nemen artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Deze bepaling heeft namelijk betrekking op de mogelijkheid om de uitvoering van een reeds genomen beslissing uit te stellen.

3.2.7. Waar verzoeker aanhaalt dat hij als asielzoeker België is binnengekomen en dat er geen wettelijke bepaling is die een asielzoeker verplicht te beschikken over een geldig paspoort met geldig visum of verblijfsdocumenten, gaat hij eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming op 31 mei 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen en dat ook het beroep dat hij tegen die beslissing instelde door de Raad werd verworpen bij arrest van 7 oktober 2011 met nr. 68 121. Aldus was verzoeker op 10 augustus 2021, de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, wel degelijk verplicht houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Nu verzoeker geen schending van enige hogere rechtsnorm aannemelijk maakt en hij de vaststelling niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, kan geen schending van artikel 7 van deze wet worden vastgesteld.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid die de verwerende partij heeft opgeworpen inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK